

"Kyllä kissankin elämä voi olla vaikeaa, ehkä se johtuukin siitä, että minulla on niitä yhdeksän, yhdeksän kertaa enemmän kärsimystä ja tuskaa. En enää edes muista kuinka jouduin tähän perheeseen. Kaikki on yhtä sekavaa selviämistä päivästä toiseen. Ehkä minut vain heitettiin johonkin, kun ei viitsitty ottaa henkeäkään pois (joka kieltämättä on vaikeaa, kuten kaikki kissan lopettamista yrittäneet tietävät). Niin kai kuitenkin tehtiin sisarilleni ja veljilleni. Luojani, miksen saanut lähteä heidän kanssaan kissojen taivaaseen!" Haikeana se miukaisi vienosti iltatuulta kohti toivoen sen vievän mukanaan kissojen jumalalle hartaan toiveensa päästä jo kotiin. Se hyppäsi ketterästi kuin aave talon vieressä olevalle aidalle, kurkotti kohti pilvien takana pilkottavaa kuuta ja päästi ilmoille mouruavan parkaisun muistaessaan sen kaiken mitä oli menettänyt näiden vuosien aikana. Takaansa se kuuli jonkun ihmisen äkäisen tokaisun: "Taasko tuolla riiviöllä on juoksuaika, ei voi olla, juurihan me saimme pois päiviltä ne viisi..." "Niin, niihin ovat elämäni suurimmat nautinnot ja tuskat sisältyneet. Niiden seurauksista kärsin lopun elämäni. Sallinette, että kerron teille vaatimattoman tarinani." ** Oli vuosi 1967. Kesä oli kuumimmillaan, ilmassa leijui ihana ruohon tuoksu ja maa tuoksui suloisesti hiiriltä ja päästäisiltä. Tiheässä maastossa saattoi törmätä naapurin kolleihin tai onnekaassa tilanteessa niihin rentuiksi sanottuihin kulkukissoihin, joista ei koskaan tiennyt, mihin ne olivat menossa tai mistä tulossa. Mutta niissä oli vain sitä jotain, joka puuttui noista naapurin sileäksi suituista ja veltoista kolliparoista, jotka eivät jaksaneet edes kiivetä ränniä pitkin omakotitalon katolle saatikka sitten puhelinpylvääseen, josta alastulo vaatii äärimmäistä rohkeutta, jopa uhkarohkeutta. Naapurin sileäkarvaisten kollien saattoi kuitenkin joskus silti nähdä istuvan puussa, mutta silloin kysymys ei ollut rohkeudesta, vaan äärimmäisestä pelkuruudesta jotain sääliäväää ja räksyttävää pikkukoiraa kohtaan. Sitä paitsi niiden sieltä pois saamiseen tarvittiin aina se kimaltavanpunainen mahtaileva auto tikapuineen ja kummallisissa asuissa olevine ihmisineen. No, saivatpa ainakin huomiota kerrankin, kun koko naapurusto kerääntyi yleensä pelastus-operaatiota yhdessä taivastelemaan. Tuollainen herätti minussa aina suunnatonta hilpeyttä ja jonkinlaista myötähäpeän tunnetta ja samalla laski heidän kiinnostavuuttaan silmissäni alle kaikkien epätoivoisimpienkin rimojen, joita olin joskus saattanut itselleni asettaa. Kulkurit tulivat aina syksyisin, mutta joskus myös jo tähän aikaan ja kyllä heitä odotettiinkin. Olin tuntenut jo pidemmän aikaa kehossani alati syvenevää kaihontunnetta ja vietin yhä useammin öitäni ulkosalla huutaen tähdille ikävääni. Tiesin, että oli taas se aika, jolloin kaipaus käy jossain vaiheessa ylitsepääsemättömäksi ja on pakko, ihan pakko löytää se, joka voi tämän poltteen sammuttaa. Mutta minulle ei kelvannut, ei ollut koskaan kelvannut mikään muu kuin paras. Paras tarkoitti minun tapauksessani jotain muuta kuin sivistynyttä, mutta viehätysvoiman puutteesta kärsivää lähitalon kuistilla viihtyvää kotikollia. Toisaalta luulen, että niille oli lopultakin tehty juuri se toimenpide, joka sai ne tomimaan pelkkinä hyvänpäivän ystävinä tai satunnaisina saalistuskavereina ja toimimaan äärimmäisen sivistyneesti...huoh...en kaivannut sivistystä elämäni juuri nyt. Kaipasin raakaa ja intohimoista voimaa, tunnetta, että olen jonkun armoilla - hyvällä tavalla. Kaipasin komeaa kollia, joka osaa kehrätä ja kiehnätä juuri oikealla tavalla, osaa pörhistää häntäänsä juuri oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa. Ja jonka mourunnan sävyssä voi kuulla rakkauden sinfonian huikeat kohotukset ja täydellisen harmonian. Ajatukseni alkoivat laukata villisti, kuvittelin sen oikean tulevan salaa taakseni. Hiipivin askelin se saapuisi, niin hiljaa kuin vain saalistava villikissa voi lähestyä saalistaan. Halusin olla saalis. Halusin olla valmis tuohon kohtaamiseen. Odotin kärsivällisesti päivät ja yöt, jotka toisensa jälkeen ohi lipuessaan, saivat kuumeeni käymään yhä pahemmaksi ja oloni äärimmäisen tukalaksi. Olin jo menettämisilläni toivoni, kun eräänä hyvin hiostavana alkuillan hetkenä näin sen tulevan. Mikä liike, mikä keinuva askel, mikä anturoiden pehmeä, äänetön taika. Sen koko olemus tuntui

huutavan täydellistä hallintaa ja hillittyä intohimoa. Turkki hehkui punaisen ja valkoisen kirjavana, vihreät silmät kiiluivat kosteina kuin syvät lammet. Niiden katseen alla ei voinut kuin antautua täydellisesti hukkumiskuolemalle. Mikä ihana tapa kadota pois. Ja minä halusin...halusin. En miettinyt enää seurauksia, en miettinyt yhtään mitään, sillä järjelle ei ollut sijaa enää tässä hetkessä. Se tuli luokseni, pysähtyi ensin metrin päähän. Lehmuksen heleänvihreät lehdet värisivät vienosti lämpimän tuulen tahdissa, soittaen meidän säveltämme, kauneinta mitä koskaan on kuultu. Se katseli minua pitkään, ei arvioinut, ei halveksinut. Katseli vain suoraan kiiluviin silmiini, pörhisti häntäänsä muutaman kerran niin, että olin tulla hulluksi odotuksesta. Sen viiksikarvat värisivät ja ymmärsin, että se oli itsekin hyvin valtaisan tunnekuohon vallassa. Mutta hetki oli vain niin suuri ja kaunis, ettemme voineet pilata sitä liian nopealla etenemisellä. Se astui askeleen lähemmäksi. Näin, kuinka sen turkki oli yhteisestä sähköstämme porheänä kuin siilillä, mutta ilman jälkeäkään piikikkyystä. Tiesin, että kohta kokisin elämäni suurimman ilon ja rakkauden täyttymyksen tuon jumalaisen olennon kanssa. "Miksei aika voisi vain pysähtyä tähän", ehdin silti kysellä itseltäni tuon huumaaavan hurmionkin keskellä. Pelko kaiken ohi menemisestä alkoi jo vallata mieleni, ennen kuin se oli kunnolla alkanutkaan. Lopulta kaikki ympärilläni oleva tuota lumoavaa viiksiniekkaa lukuunottamatta häipyi kauas äärettömyyden taakse ja tunsin vain lähestyvän onnenairueen pauhun ja korvissani satojen enkeleiden ylistysarian elämän ihmeistä suurimmalle; rakkauden täyttymyksen kauneimmalle tapahtumalle, rakastuneiden sielujen yhteensulautumiselle. Niin, kaikki olikin ohi ennen kuin puiden varjot olivat tuskin ehtineet pidetä yhden hännänleveyden vertaa. Kuulin korvissani vain vaimenevan mourun ja näin kosteissa silmissäni sen pörröisen hännän pienenevän tuskin havaittavaksi utuiseksi viivaksi kauniisti sinertävää taivasta vasten. Puleat pilvet uivat rauhallisesti sinisellä merellä täysin tietämättömänä äsken koetusta elämää suuremmasta kohtauksesta erään samaan aikaan onnellisen ja onnettoman kissan kohtalon draamassa. Ravistin turkkiani, jonka hentoon pehmeyteen oli takertunut ruohon palasia ja kuivuneiden metsäkukkien hienoisia murusia. Nuolaisin karhealla kielelläni tassujeni anturat puhtaaksi, lopulta päätin peseytyä perusteellisesti, sillä äskenen kiihko tuntui jättäneen jotain ylimääräistä joka puolelle viehkeää kehoani. Turkkini oli lopulta kostea ylt'ympäri minun käydessä läpi jokaisen pikkuruisenkin yksityiskohdan itsessäni ja mietin jälleen, miksi annoin kaiken vain tapahtua. Tunsin kielelläni vielä tuon ihmeellisen kollin jälkimaun, jossa saattoi aistia hennon ripauksen siitä mitä oli ollut. Näin jälkeen päin oli kuitenkin vaikea ymmärtää sitä täysin, sillä se kaikki suurin taika oli kokonaan kadonnut, kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Nousin ylös, venyttelin kaihoisasti katsellen vielä hetken kohti taivaanrantaa, jossa puiden siluetit terävänä erottuivat hämärtyvässä illassa ja kuuntelin hetken sitä humisevaa laulua, joka joskus oli kuulostanut rakkauden suurimmalta sinfonialta, mutta jonka soinnissa kaukui enää vain pois hiipivän intohimon tasaisesti alaspäin laskeva ja vaimeneva melodia. ***** Katselin ikkunasta ulos laskien minuuttien kulumista toisensa jälkeen ja sitä kuinka monta pikkulintua kävikään lintulaudalla ja kuinka hyvältä ne voisivatkaan maistua nälkäisessä suussani. Ne näyttivät pulleilta ja hyväkuntoisilta, ihmiset pitivät huolen niiden ravinnonsaannista, laudalla roikkui muhkea ihrapala ja meheviä siemeniä oli loputon määrä. Minun oli vain koko ajan nälkä, olin huomannut itsessäni taas sen pelottavan muutoksen, sen josta ei koskaan seurannut mitään hyvää. Tunsin oloni raskaaksi ja notkea kävelyni oli muuttunut omituisen epätasaiseksi. Huomasin myös peilistä itseäni ohimennen katsoessani, että olemukseni oli tavallista pönäkämpi. Turkkini oli menettänyt hehkeimmän kiiltonsä ja minulla oli jatkuvasti halu vain nukkua. En jaksanut edes kehrätä enää. Se oli taas tapahtunut, olin siunatussa tilassa tai, niinkuin kyyninen mieleni halusi sanoa, siinä kiroituksessa tilassa, josta ihmiset hermostuvat, joka

saa heidät kirkumaan toisilleen hirveyksiä ja repimään hiustupsuja päistään miettiessään, kuinka tilanne hoidettaisiin siististi ja huomaamatta. Kuin mitään ei olisi tapahtunut. Niin, kysymyshän oli kuitenkin minun jälkeläisistäni ja kysyikö kukaan minun mielipidettäni minun pentujeni kohtalosta, kysyikö kukaan, miltä tuntui menettää koko poikue yksi toisensa jälkeen salaperäisesti. Ne vain vietiin pois, ennalta aavistamattomasti, kylmästi ja niin...sivistyneesti. Joka kerta, kun ihmisen kädet lähestyivät vain silittääkseen pentujani, äidinsydämeni vavahti järkyttävästä pelosta. Kuinka raastavaa, kuinka tuskaista se onkaan, kun nuo avuttomat pienokaiset riistetään rinnalta juuri silloin, kun nisät vielä valtoimenaan pulppuavat äidinrakkautta ja jäljelle jätetään vain pakahtuvien nisien liian hitaasti poishaipuva tuska. Kuinka toivoisinkin edes kerran elämässäni pääseväni kokemaan turvaisaa perheonnea ja mahdollisuutta nähdä pikkuruisten pentujeni avaavan sokeat silmänsä päivänvaloon ja miukaisevan tervehdykseksi tunnistaessaan vihdoinkin emonsa, sen joka on heitä uskollisesti ruokkinut, puhdistanut ja lämmittänyt pimeään alkutaipaleen ajan. Synkkiin ajatuksiini vaipuneena havahduin yht'äkkiä pehmeään aaltoiluun vatsanpohjassani ja samantien häntäni pörhistyi ylpeydestä. Unohdin katkerat ajatukseni tuossa tuokiossa ja tunsin hetkisen vain elämän voimaa - en mitään muuta. Hitaasti kuu peittyi pilviverhoon ja yksinäinen, elämään kyllästynyt kissa miukaisi vienosti vielä viimeisen alistuneen miukaisun. Ja taas, kuin aave, se liukui alas pitkän aidan karheaa pintaa, sulautuen kuin yhdeksi sen kanssa. Vielä ilmassa oli kesän tuntua ja se henkäisi viimeisen kerran syvään viiksikarvojen heiluessa vienosti ilmapirran mukana ja jostain, kuin muistona menneestä, sen kuono tavoitti oudosti kutsuvan tuoksun ja sen johtamana se päätyi aukealle niitylle joka oli täynnä kesän viimeisiä kukintoja. Siellä sen olemukseen alkoi kuin sataa jotain uutta ja samalla jotain hyvin tuttua ja hyvin kaunista. Tuon tunteen vahvistamana se kiipesi ketterästi korkealle, vielä lämpimälle kivelle ja katseli ympärilleen pitkään tuntien mystistä iloa, katseli taloa, josta oli tullut, ja johon ei enää koskaan aikonut palata. Siinä paikassa, kuun heijastaessa salaperäistä, unenomaista valoaan harsopilvien läpi, se lupasi itselleen valita tänään uuden tien. Valita pienen, mutta ainoan mahdollisuuden kokea kaikki se, mistä oli joutunut luopumaan, kokea vapaus ja kokea kissanarvoinen elämä. Siitä ei puuttuisi vaaroja, siitä ei puuttuisi vaivaa ja huolta, mutta siitä puuttuisi välinpitämättömyys, rakkaudettomuus ja pelko. Sillähän oli yhdeksän henkeä, sillä oli vielä monta tilaisuutta selvittää ihan kaikesta, mutta omin ehdoin. Vain omin ehdoin, kuten kunnon villikissan luonteeseen sopiikin.